

Arrest

**nr. 144 569 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juli 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 juli 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 20 mei 2014 en op 13 oktober 2014.

1.3. Op 21 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 november 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische te zijn van Palestijnse origine en geboren te zijn in Burj al Barahnaz kamp, Libanon. Vervolgens ging u met uw familie in het Rashidiya-kamp wonen. U zou op 12 juli 2007 gehuwd zijn met uw echtgenoot A.(...) S.(...) B.(...) (OV 7.739.823 en CG 13/15138), een soenniet van Palestijnse origine en eveneens afkomstig uit Rashidiya-kamp. In 2011 zou u, met uw echtgenoot en uw twee dochtertjes, het kamp verlaten hebben en in Abra (Saida), in een huurhuis, gaan wonen zijn. Uw echtgenoot zou hiertoe beslist hebben omwille van de werkgelegenheid en omdat hij niet wilde dat jullie dochtertjes opgroeiden in het kamp. Na jullie aankomst in Abra zou uw echtgenoot geregeld de moskee van Sheikh a.(...) A.(...) zijn beginnen bezoeken en er koranlessen hebben gevolgd. Uw echtgenoot zou zich toen ook hebben aangesloten bij de groepering van Sheikh A.(...) a.(...) A.(...). U zou hiervan echter niet op de hoogte zijn geweest. Op 18 juni 2013 zouden zware gevechten zijn uitgebroken in jullie wijk. Op 21 juni 2013 zou uw echtgenoot u en jullie twee dochters naar zijn halfzus in Beirut hebben gestuurd uit veiligheidsoverwegingen. Hijzelf zou jullie nadien komen vervoegen. Op 23 juni 2013 zouden er opnieuw gevechten zijn uitgebroken in de wijk. Uw echtgenoot zou toen ook de wijk verlaten hebben en zou jullie op 25 juni 2013 bij zijn halfzus in Beirut hebben vervoegd. Na zijn aankomst zou u vernomen hebben dat uw echtgenoot wordt gezocht door de Libanese overheid. Uw echtgenoot zou toen besloten hebben dat jullie het land dienden te verlaten. U zou op 8 juli 2013, met uw echtgenoot en uw twee minderjarige dochtertjes, Libanon verlaten hebben en met het vliegtuig via Turkije naar Frankrijk zijn gereisd. Vanuit Frankrijk reisden jullie vervolgens door naar België. U zou op 16 juli 2013 in België zijn aangekomen en diende op 22 juli 2013 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u via uw echtgenoot nog vernomen hebben dat hij in Libanon gezocht wordt op beschuldiging van betrokkenheid bij de groepering van A.(...) a.(...) A.(...). Verdere details over de juiste toedracht van zijn problemen in Libanon heeft u van uw echtgenoot niet gekregen. Persoonlijk kende u geen eigen problemen in Libanon. Na uw aankomst in België bent u van een derde dochtertje, L.(...), bevallen. Ter staving van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot verschillende documenten neer. Het betreft de identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen en de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenoot en uw twee, in Libanon geboren dochtertjes, vijf studentenkaarten, een certificaat en een attest van de Libanese universiteit betreffende uw studies en een UNRWA-registratiekaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw asielaanvraag integraal steunt op de asielmotieven aangehaald door uw echtgenoot, A.(...) S.(...) B.(...), in kader van zijn asielaanvraag. Daar in hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan, gezien u zich steunt op dezelfde motieven als uw echtgenoot, ook in uw hoofde niet worden besloten toekenning van een beschermingsstatuut. Gezien u naast de motieven ingeroepen door uw echtgenoot geen eigen motieven aanhaalde en zelfs uitdrukkelijk stelde in Libanon geen eigen problemen te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 2 en gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 10), kan in casu volstaan met een verwijzing naar de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

De beslissing genomen in kader van uw echtgenoot zijn asielaanvraag luidt als volgt:

“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, minstens er recht op had. U verklaarde dat u destijds tijdelijk onderwijs volgde aan een UNRWA-school maar u maakte dit niet af. Waar u aanvankelijk wil laten uitschijnen dat u het middelbaar niet kon afmaken omdat er geen middelbaar onderwijs door UNRWA voorzien was, blijkt uit uw verdere verklaringen dat uw broer H.(...) (OV 5.243.884 en CG 02/15962Z) wel zijn middelbare studies aan een UNRWA-school kon verderzetten en afmaken. Blijkt dat uw vader ‘via via’ gevraagd had om uw broer in de school toe te laten terwijl hij hier voor u niet naar heeft gevraagd. Als oudste zoon

moest u immers uw vader gaan helpen omdat deze alleen het werk niet meer aankon. Nog blijkt uit uw verklaringen dat u, toen u klein was, af en toe gebruik maakte van de gezondheidszorg in Rashidiya. Dat u later niet meer bij UNRWA terecht kon voor medische bijstand, toont u geenszins aan. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen dat u er eerder zelf voor koos om geen beroep meer te doen op UNRWA voor medische bijstand omdat deze onvoldoende zou zijn. U verklaarde dat u als u pijn had gewoon bij een vriend langsging die apotheker was. Bovendien verklaarde uw echtgenote dat zij in Rashidiya-kamp in een UNRWA ziekenhuis is bevallen van jullie eerste dochtertje. Nog volgens uw echtgenote zou UNRWA wel de hospitalisatiekosten betalen wanneer een medisch dossier werd opgemaakt maar dan enkel voor behandeling in een UNRWA-ziekenhuis. Blijkt echter dat u met uw dochtertje bij verschillende privéartsen en naar privéziekenhuizen ging. Dat u geen andere keuze had omdat bij UNRWA de medische bijstand niet gespecialiseerd was en ontoereikend voor de behandeling van uw dochtertje, toont niet aan dat u geen medische bijstand van UNRWA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Volgens uw verklaringen kregen jullie vroeger ook wel voedselhulp. Sinds u met uw vader ging uit werken zouden jullie geen voedselhulp meer gekregen hebben en dit omdat er werd van uitgegaan dat u dan ook wat kon verdienen om te voorzien in het onderhoud van uw familie. Zoals verder zal worden aangetoond blijkt niet dat u en uw familie door het wegvallen van deze voedselhulp in een onleefbare situatie terecht kwamen. Bovendien stelde uw echtgenote zelf uitdrukkelijk dat, voor wat de periode na uw huwelijk betreft, zij nooit voedselhulp heeft gevraagd (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 2 en 6; gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 3, 4, 5 en 6 en gehoorverslag CGVS echtgenote 13/10/2014 p. 2, 3 en 6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde enerzijds Libanon te hebben verlaten uit vrees voor de Libanese autoriteiten en dit omwille van uw betrokkenheid bij de groepering van Sheikh A.(...) a.(...) A.(...) die u beschuldigen van deelname aan de gevechten van 23 juni 2013 in Abra (Saida). U vreest eveneens problemen met Hezbollah omwille van uw voormalige lidmaatschap bij A.(...). U haalde anderzijds ook een vrees aan ten aanzien van de groepering van A.(...) zelf die u thans als een verrader beschouwt omdat u wegluchtte en niet deelnam aan de gevechten op 23 juni 2013.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat er toch kan getwijfeld worden aan uw effectieve lidmaatschap bij de groepering van Sheikh A.(...) a.(...) A.(...) in Abra. U bent immers weinig consistent in uw verklaringen aangaande de manier waarop u zich bij deze groepering zou hebben aangesloten. Zo verklaarde u vooreerst dat u na uw verhuis naar Abra naar de moskee ging en godsdienstlessen volgde en daar door de mensen van de groepering werd benaderd. U verklaarde dat ze probeerden u naar hun kant te lokken en u werd aangemoedigd om u aan te sluiten (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 10). Uit uw latere verklaringen blijkt dan weer dat u degene was die de aanzet gaf om lid te worden van de groepering van A.(...). Zo stelde u dat u, nadat u in Abra ging wonen, op zoek was naar steun. U luisterde naar de toespraken van A.(...) a.(...) A.(...) en verklaarde dat u zich probeerde bij hem te integreren. Blijkt uit uw verklaringen ook nog dat men niet zomaar lid kon worden. Zo merkte u op dat een curriculum vitae (cv) moest worden ingediend en dat een onderzoek wordt gedaan naar een persoon alvorens deze definitief wordt aanvaard (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2013 p. 11). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wijzigde u weerom uw verklaringen en stelde u opnieuw dat u door de mensen van de groepering werd benaderd en dat zij u uiteindelijk overtuigden om u aan te sluiten (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 8). Betreffende de voorwaarden om u te kunnen aansluiten stelde u dat er twee belangrijke punten waren, i.c. geheimzinnigheid en de verplichting om uit te voeren wat er van de leden werd gevraagd (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 11). Even later stelde u dan uitdrukkelijk, en dit in tegenstelling tot voorgaande, dat jullie niet verplicht waren om iets te doen als jullie dat niet wilden (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 11 en 12). Ook tijdens uw tweede gehoor bent u hierover niet duidelijk. Zo merkte u de ene keer op dat u de druk begon te voelen om dingen te doen, zoals bijvoorbeeld het plaatsen van explosieven. U dan gevraagd hoe er gereageerd werd wanneer u telkens bleef weigeren, repliceerde u dat ze geen belang hechtten aan uw weigering en eigenlijk geen druk zetten op u omdat ze hun eigen militairen tak hadden die zich met zulke activiteiten inliet (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 10). U dan nog eens om een verduidelijking hieromtrent gevraagd, stelde u dan weer dat u eigenlijk de druk al voelde sinds het moment dat ze u geld begonnen aan te bieden om direct nadien op te merken dat u in het begin dat u geld kreeg eigenlijk dacht dat het een normaal aanbod was. Pas toen u nog meermaals geld kreeg aangeboden, zou u schrik zijn beginnen krijgen en de druk zijn beginnen voelen (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 10). Tijdens uw eerste

gehoor verklaarde u dan weer dat de boodschap al begrepen had vanaf het moment dat u de eerste omslag met geld van hen had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 12). Uw weinig coherente en wisselende verklaringen doen reeds de nodige vragen rijzen.

Ook al zou het vaststaan dat u was aangesloten bij de groepering van A.(...) A.(...) A.(...), u heeft hoe dan ook geenszins weten te overtuigen wat betreft uw betrokkenheid bij de gevechten van 23 juni 2013 in Abra en de problemen die u daaropvolgend zou hebben gekend. Zo verklaarde u dat u uw echtgenote en twee kinderen op 21 juni 2013, na de gevechten van 18 juni 2013, naar uw zus stuurde terwijl u zelf in de woning achterbleef en hen later zou vervoegen bij uw zus. Waarom u op 21 juni 2013 besloot in Abra te blijven en niet met uw gezin mee te vluchten, is geenszins duidelijk. U verklaarde immers dat u uw echtgenote reeds op 21 juni 2013 wegstuurde met de kinderen omdat er sprake was dat de problemen zouden escaleren en dat er zware gevechten zouden plaatsvinden (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2004 p. 12 en CGVS 13/10/2014 p. 16). U verklaarde hierbij ook nog dat A.(...) de steun vroeg aan de soennieten en de volgers van de groepering om in de wijk mee te vechten (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 16). Hiermee rekening houdende én gezien u al voorheen inzag dat u zich niet (meer) kon vinden in de ideologie van de beweging, u zelf verklaarde schrik te hebben en al voordien gekeken had om uw woonplaats in Abra te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 8 en 12 en gehoorverslag CGVS 13/10/2013 p. 10), is het toch zeer opmerkelijk dat u op 21 juni 2013 zou besloten hebben wél uw echtgenote en kinderen uit het gebied te halen en in veiligheid te brengen maar zelf in Abra achter te blijven. U gevraagd naar de reden voor deze beslissing, kan u ook geen éénsluidende verklaringen afleggen. Zo stelde u de ene keer dat u niet eerder kon vertrekken omdat volgens de Sheikh elk lid zijn nut had binnen de wijk en u ook gevraagd was binnen de wijk te blijven om u klaar te maken voor eender welke omstandigheid. U stelde ook uitdrukkelijk dat u zou klaarstaan voor wat van u zou gevraagd worden en in afwachting was van eender welke opdracht, van welke aard ook (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 12). Dit druist vooreerst al regelrecht in tegen uw eerdere verklaringen dat u de opdrachten die u werden gevraagd voorheen altijd weigerde en eigenlijk al vroeger weg wou uit het gebied (zie supra). U hiermee geconfronteerd, gaf u plots een totaal andere uitleg en stelde u dat u een bedrag van \$ 6.000 in bewaring had gegeven bij een persoon en die persoon zou op zaterdag, de dag nadat uw echtgenote en kinderen waren vertrokken, dat geld bij u thuis in Abra zijn komen afgeven. U zou die persoon toen ook de verantwoordelijkheid hebben gegeven over uw woning en de meubels (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 13). Gezien deze persoon op zaterdag bij u kwam, kan nog steeds niet worden ingezien waarom u dan nog steeds in Abra zou aanwezig geweest zijn op zondag toen de gevechten uitbraken. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS stelde u eveneens dat u in Abra bleef omdat u nog een som geld, die u in bewaring had gegeven bij een vriend, moest terugkrijgen. Deze persoon zou op zaterdag of zondag in Abra bij u langskomen. Echter, volgens uw laatste versie van de feiten ging het hier om een bedrag van \$ 10.000. Nog volgens uw laatste verklaringen zou uw vriend, ondanks dat jullie afgesproken hadden, die zaterdag niet in Abra zijn komen opdagen met het geld. Hij zou u pas later, toen u ook al bij uw zus in Beirut verbleef, uw geld zijn komen overhandigen (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 16). Voorgaande vaststellingen doen dan ook twijfels rijzen bij uw beweringen alleen in Abra te zijn achtergebleven nadat u uw echtgenote en kinderen wegstuurde. Bijgevolg komt ook de waarachtigheid van uw effectieve aanwezigheid tijdens de gevechten in Abra op 23 juni 2013 en de daaropvolgende problemen die u met de Libanese overheid zou hebben gekend. Ook uw beweerd vrees voor problemen met Hezbollah en de groepering van A.(...) a.(...) A.(...) omwille van uw betrokkenheid en uw deelname, dan wel uw weigering deel te nemen, aan de gevechten van 23 juni 2013 komt bijgevolg op de helling te staan.

Uw effectieve aanwezigheid in Abra ten tijde van de gevechten op 23 juni 2013 terzijde gelaten, kan er sowieso geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat u Libanon diende te verlaten omdat u zowel door de Libanese autoriteiten, Hezbollah, alsook de groepering van A.(...) wordt gezocht. Wat betreft het feit dat u door de Libanese overheid zou gezocht worden, bleek u immers niet in staat coherente verklaringen af te leggen en uw kennis omtrent deze zaak was ruim ontoereikend. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u twee dagen nadat u bij uw echtgenote en uw kinderen in Beirut was aangekomen, contact zocht met uw familie in het kamp. Uw schoonbroer zou u toen gezegd hebben dat u niet naar het kamp kon terugkeren omdat er een officiële oproeping van de regering op uw naam was. U stelde hierbij dat kennissen die u heeft bij Fatah uw schoonbroer inlichtten dat u gezocht wordt en dat u voorzichtig moest zijn. Ook een buurman van jullie, en tevens goede vriend van de familie, die werkzaam is bij de volksraad zou uw familie verwittigd hebben (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 8 en 13). Volgens uw latere verklaringen nam u reeds de dag nadat u bij uw echtgenote en kinderen aankwam contact op met uw familie in het kamp. Bij dit eerste contact werd u niets meegedeeld over een oproepingsbrief. Twee dagen later zou uw zus u opnieuw gecontacteerd hebben met de melding dat leden van de Nationale Veiligheidsraad 's ochtends bij haar thuis waren langsgeweest op zoek naar u (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 18 en 19). U verklaarde dat u door de Libanese overheid wordt gezocht omwille van uw betrokkenheid bij de groepering van A.(...) A.(...) A.(...) en omdat u

beschuldigd wordt van deelname aan de gevechten op 23 juni 2013 (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 8 en gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p.19). U verduidelijkte bij uw laatste gehoor dat de leden van de Nationale Veiligheid bij uw zus naar u kwamen vragen omwille van uw betrokkenheid bij de groepering van A.(...) en stelde voorts dat u dan later, via uw zus die een vriend van u bij de Nationale Veiligheid contacteerde, vernam dat u ook beschuldigd werd van deelname aan de gevechten (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 19). Hoe uw vriend dit zou vernomen hebben bleek u echter niet te weten. U hiernaar gevraagd stelde u dat hij het ofwel van zijn overste te weten kwam of het document zal gelezen hebben. Uiteindelijk stelde u dat hij die aanklacht heeft gelezen om dan vervolgens nogmaals uw verklaringen te wijzigen en op te merken dat u niet weet hoe hij de precieze aanklacht tegen u vernam (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 20 en 21). Opmerkelijk is dat u ook zelf niet de moeite heeft genomen om uw vriend hierover te contacteren en u terdege omtrent dit arrestatiebevel te informeren (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 20). U verklaarde voorts dat de Nationale Veiligheidsraad nog een tweede keer naar u is komen zoeken thuis in kader van het arrestatiebevel. Ook zou u vernomen hebben dat uw woning en de woning van uw zus in de gaten werd gehouden. U zou dit via uw familie vernomen hebben. Wanneer zij u nog een tweede keer kwamen zoeken kan u geenszins aangeven, zelfs niet bij benadering (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 21). Evenmin kan u zeggen hoelang de woningen van u en uw zus in de gaten werden gehouden (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 22). U gaf hierbij ook het merkwaardige antwoord dat u geen belang meer hechtte aan wat er aan de hand was in Libanon éénmaal u het land had verlaten (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 22).

Zo ook blijkt u amper iets te weten over de verdere evolutie van de zaak en wat er met de andere beschuldigden sinds uw vertrek gebeurde. U zou vernomen hebben dat er mensen werd opgepakt en veroordeeld werden voor de gevechten, maar welke straf ze zouden gekregen hebben weet u niet. U gevraagd wat er gebeurde met mensen die, zoals u beweert, wel zijn beschuldigd maar niet werden gearresteerd, bleek u ook niet te weten of deze zouden kunnen gestraft worden en welke straf ze zouden kunnen krijgen. Specifiek met betrekking tot uzelf en uw zaak gaf u aan geen enkel idee te hebben hoe het daarmee gesteld is. U heeft ook geen stappen gezet om u hierover nog bijkomend te informeren. U haalde hier nogmaals aan dat u, sinds u in België bent, de bladzijde omdraaide, Libanon wil vergeten en hier een nieuw leven wil beginnen (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 24). Uw totale desinteresse en complete nalatigheid raakt aan de kern van uw relaas en ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Dient hier bovendien nog te worden gewezen op het opmerkelijke feit dat waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog stelde te vrezen door de Libanese autoriteiten te worden gedood (zie vragenlijst CGVS 25/7/2013 p. 4 vraag 4), u vervolgens op het CGVS aanvankelijk stelde geen schrik te hebben voor de Libanese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 25). U gewezen op het feit dat u bij de DVZ wel een vrees ten aanzien van de Libanese autoriteiten inriep en zelfs een vrees door hen te worden gedood inriep, repliceerde u niet te weten wat de straf kan zijn als ze u zouden arresteren. U opperde hierbij dat u inderdaad ook mogelijks kan gedood worden (zie gehoorverslag CGSVS 13/10/2014 p. 25). Indien uw beweringen op de waarheid berusten is het geenszins onredelijk dat u zich hieromtrent terdege zou informeren om zo'n duidelijk mogelijk beeld te kunnen schetsen van uw situatie en de risico's die u loopt en hierover bijgevolg duidelijke en coherente verklaringen zou kunnen afleggen.

Dient hier tot slot nog te worden aan toegevoegd dat u ook tot op heden niet in staat bent enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs betreffende uw problemen met de Libanese overheid voor te leggen. Blijkt bovendien dat u, ondanks uw verklaring dat u zou proberen via uw kennissen ginds een tastbaar begin van bewijs te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2013 p. 14), evenmin iemand hieromtrent heeft gecontacteerd en hier ook geen enkele navraag naar heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 23). U kon voor uw nalatigheid ook geen duidelijke uitleg geven en kwam niet verder dan dat u er niet aan had gedacht (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 23). Gezien u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in mei 2013 - amper 5 maanden eerder - hier expliciet naar werd gevraagd en u toen uitdrukkelijk aanhaalde dat u zou proberen om het arrestatiebevel te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 14), is het geenszins aannemelijk dat u er vervolgens niet meer aan gedacht zou hebben. Uw onvermogen tot op heden een overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor te leggen, uw volstreekte nalatigheid hiertoe enige poging te ondernemen én uw totale desinteresse u maar in het minst omtrent uw zaak en de evolutie ervan te informeren maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat de Libanese autoriteiten naar u op zoek zijn om u te arresteren.

Ook wat betreft uw vrees voor de Hezbollah omwille van uw betrokkenheid bij de groepering van A.(...), moet worden opgemerkt dat dit gegeven evenmin aannemelijk is. Zoals hoger aangehaald kan reeds ten zeerste worden getwijfeld aan uw effectieve aanwezigheid in de wijk op 23 juni 2014 (zie supra). Bovendien kan u geen concrete elementen aanhalen waaruit blijkt dat u persoonlijk door Hezbollah zou worden geïdendeerd en gezocht. U beperkt zich tot het uiten van een louter vermoeden dat u door

Hezbollah zou kunnen worden opgepakt, maar kan dit geenszins hardmaken. Dat volgend op de gevechten in Abra op 23 juni 2013 wel jongeren werden opgepakt, mogelijks gefolterd en later aan hun verwondingen zouden zijn overleden, wordt op zich niet betwist. Hieruit blijkt evenwel geenszins dat uzelf door Hezbollah wordt gevisieerd en/of een risico loopt te worden opgepakt. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat zij niet naar u kwamen zoeken (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 25). Dat ze mensen van in de verte in de gaten kunnen houden, toont hoe dan ook niet aan dat zulks ten aanzien van u het geval is en/of dat u er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U haalde voorts nog een vrees aan ten aanzien van de groepering van A.(...) aan. Echter, waar u op de DVZ aanhaalde dat deze groepering naar u op zoek is (zie vragenlijst CGVS 25/7/2013 p. 4 vraag 5), blijkt dit volgens uw verklaringen op het CGVS weedom een louter vermoeden te zijn van uw kant. U gevraagd welke aanwijzingen u in die zin heeft, stelde u zeker te zijn dat u zal worden gearresteerd en onthoofd. U stelde ook dat ze van alles tegen uw familie kunnen doen. Blijkt echter dat niemand van uw familie tot op heden problemen kende in Libanon. U nogmaals gevraagd waarop u uw vrees voor A.(...) baseert, beperkt u zich weedom tot de loutere stelling dat ze naar u op zoek zijn. U nogmaals gevraagd hoe u weet dat ze naar u op zoek zijn, ontkende u dit dan weer te hebben gezegd. U haalde hierbij nog aan dat ze u zouden zoeken als u in Libanon was. Op de vraag waarom ze dan nu niet naar u op zoek zijn, merkte u nog op dat ze waarschijnlijk weten dat u er niet bent. U beperkte zich hier weedom tot het uiten van loutere vermoedens en beweringen betreffende spionnen en mogelijke onderzoeken die ze voerden om te zien of u bij uw familie was geweest maar weedom kon u deze stellingen geenszins hardmaken en evenmin aan de hand van overtuigende verklaringen aantonen (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 24 ev.). Het mag duidelijk zijn dat ook dit geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uw moeder heen-en-terug reist tussen België en Libanon, dit ondanks dat ze hier een verblijfsvergunning heeft (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 22). Indien u daadwerkelijk zou worden gezocht kan logischerwijs worden verondersteld dat uw moeder u hierover enige concrete informatie zou kunnen geven. Dat u geen concrete elementen dienaangaande kan aanbrengen maakt dat de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen met de groepering van A.(...), op de helling komt te staan.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. U verklaarde voorts ook dat u in Libanon over een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen beschikte (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 5 en 6). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat het huis waar jullie woonden in Rashidiya jullie eigendom was (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 3 en gehoorverslag 13/10/2014 p. 3). Uit uw verklaringen blijkt ook nog dat uw zus universitaire studies kon volgen en dat jullie hier zelf een deel van bekostigden (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 5). U besliste voorts zelf in 2011 om het kamp te verlaten en u met uw gezin in Abra (Saida) te vestigen waar u een huis huurde (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 3 en gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 6). U werkte in Saida en u stelde hierbij dat u meestal wel genoeg verdiende om in de basisbehoeften van u en uw gezin te voorzien (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 5 en 7). U stelde hierbij wel dat u soms moeite had om rond te komen en dan geld moest lenen, maar anderzijds blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u \$ 10.000 spaargeld had geïnvesteerd in de supermarkt van een vriend. U stelde hierbij dat u dat geld altijd kon terugkrijgen als u het nodig had. Het feit dat u dit geld niet terugvroeg voor uw vertrek uit Libanon (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 13, 14 en 16), doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was. U gevraagd naar eventuele financiële hulp van familieleden in het buitenland, repliceerde u overigens ook dat dit niet noodzakelijk was (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 7). Blijkt voorts uit uw verklaringen ook dat u privéartsen en privéziekenhuizen bezocht voor de medische behandeling van uw dochtertje, en dit zowel toen u nog in het kamp woonde als nadien (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 6). Dat u hiertoe genoodzaakt was gezien de ernst van uw dochtertjes toestand, wijzigt niets aan het feit dat u hiervoor ook wel over de nodige financiële middelen beschikte. U verklaarde verder ook nog dat u tijdens uw lidmaatschap bij A.(...) meermaals een omslag met geld kreeg (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 12 en gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 8). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u een halfbroer en -zus had op wiens hulp en bijstand u, indien nodig, wel kon rekenen. Uw halfbroer woonde buiten het vluchtelingenkamp in Saida en had een eigen winkel. Uw broer was ook degene die u hielp om uw huurwoning in Abra te vinden. Uw zus woonde eveneens buiten het vluchtelingenkamp in Beirut en zij gaf u een deel van het geld om uw reis uit Libanon te bekostigen (zie gehoorverslag CGVS 20/5/2014 p. 5 en gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 5 en 6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

(...)De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen en de geboorteaktes op naam van uzelf, uw echtgenote en uw twee, in Libanon, geboren dochtertjes, hebben louter betrekking op jullie persoonsgegevens en jullie afkomst uit Libanon en deze gegevens worden op zich niet betwist. Jullie UNRWA-registratie kaart toont voorts louter aan dat jullie bij UNRWA geregistreerd zijn in het Rashidiya-kamp. De vijf studentenkaarten, het certificaat en het attest van de Libanese universiteit op naam van uw echtgenote bevestigen tot slot enkel haar studies in Libanon. Geen van deze elementen wordt in bovenstaande betwist maar heeft op zich geen uitstaans met uw asielmotieven.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt

bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat, wat betreft de medische toestand van uw dochtertje G.(...), u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook, uw dochtertje blijkt momenteel niet in behandeling te zijn (zie gehoorverslag CGVS 13/10/2014 p. 6).

In hoofde van uw schoonbroer H.(...) (OV 5.243.884 en CG 02/15962Z+BZ) en zijn echtgenote werd besloten tot een weigering van in overwegingname van hun tweede asielaanvraag. Dat uw schoonbroer H.(...) anderzijds wel op een andere manier een verblijfsvergunning heeft verkregen in België kan geen ander licht werpen op de bovenstaande bevindingen en de beslissing die in uw hoofde werd genomen. Hetzelfde kan worden opgemerkt ten aanzien van het feit dat ook uw schoonmoeder een verblijfsvergunning heeft bekomen in België. Uw andere schoonbroer Hi.(...) (OV 6.517.646 en CG 09/17984) diende eveneens een asielaanvraag in in België. Tot op heden werd nog geen beslissing genomen in zijn hoofde.

Uw zus en haar partner, A.(...)-A.(...) H.(...) en H.(...) M.(...) A.(...) (OV 6.931.576 11/26627+B), reisden eveneens naar België waar zij een asielprocedure opstarten. In hun hoofde werd tot op heden nog geen beslissing genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, B.A.S. (RvV 165 675). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 144 568 van 30 april 2015 de vluchtelingenstatus van B.A.S. erkend. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, wijst verzoeker erop dat het Hof van Justitie in de zaak El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 57-64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

Dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, valt in de eerste plaats af te leiden uit zijn betrokkenheid bij de al-Asseer beweging en de hieraan gekoppelde vrees ten opzichte van de Libanese autoriteiten, Hezbollah en de leden van de al-Asseer groepering zelf. Verzoeker baseerde zijn asielaanvraag in hoofdzaak op de vrees die hij in Libanon heeft omwille van zijn betrokkenheid bij de groepering van Sheikh Ahmed al-Asseer. Doordat hij zich in Saida aansloot bij deze beweging, meent verzoeker vooreerst te worden geviseerd door de Libanese autoriteiten. Hij vreest dat hij bij een eventuele terugkeer naar Libanon door hen zal worden gearresteerd en mishandeld als lid van de al-Asseer beweging. Vervolgens meent verzoeker dat hij door zijn lidmaatschap van de al-Asseer beweging ook problemen kan krijgen in Libanon met Hezbollah. Ten derde vreest verzoeker ook de leden van de al-Asseer beweging aangezien zij hem kunnen beschouwen als een verrader omdat hij weigerde mee te vechten. Centraal in de drie aspecten van zijn vrees staat aldus zijn lidmaatschap van de al-Asseer beweging. Hierover heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, wel degelijk eensluidende en aannemelijke verklaringen afgelegd. Zoals uit de gehoorverslagen in het administratief dossier blijkt, heeft verzoeker op een gedetailleerde en doorleefde manier verteld over de aanleiding tot zijn aansluiting bij en de evolutie die hij doormaakte binnen de groepering. Hij vluchtte uit het Rashidieh kamp naar Saida omdat hij niet langer in staat was in het onderhoud van zichzelf en zijn gezin te voorzien. Het was de systematische discriminatie en marginalisatie van Palestijnen die hem deed besluiten om een poging te doen een beter leven op te bouwen buiten het kamp in Saida. Hij wilde vooral zijn dochters hetzelfde lot besparen. Op zoek naar dit beter leven en ook omdat soennieten, zoals hijzelf, ook in Saida worden lastiggevallen,

zocht verzoeker steun en bescherming in de moskee tegenover zijn woning. Daar kwam hij in aanraking met aanhangers van Sheikh Ahmed al-Asseer, die hem deze steun en bescherming zouden kunnen bieden. Stilaan geraakte hij meer en meer betrokken bij de beweging en integreerde hij. Het begon met gesprekken, die na louter godsdienstig meer politiek en ideologisch getint werden. Het vrijwillig karakter van zijn aansluiting kreeg ook steeds meer een gedwongen karakter door de vragen die hij vanuit de groepering kreeg. Verzoeker heeft echter steeds geweigerd echt actie te ondernemen in naam van de groepering. Wat voor hem belangrijk was, was de zorg voor zijn gezin en in het bijzonder de zorg voor zijn zieke oudste dochter. Zijn aansluiting bij de al-Asseer beweging gaf hem in de eerste plaats het gevoel van bescherming, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog uitgebreid citeert uit de gehoorverslagen en die meent dat hij aan de hand van deze verklaringen op overtuigende wijze heeft kunnen aantonen dat hij behoorde tot de aanhangers van al-Asseer. Dit op zich kan naar het oordeel van verzoeker voldoende zijn om aan te nemen dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt. Objectieve informatie bevestigt immers dat personen die ervan worden verdacht banden te hebben met al-Asseer het risico lopen door de Libanese autoriteiten te worden gearresteerd zonder eerlijke rechtsgang. Bovendien lopen ze het risico te worden mishandeld in detentie. Verzoeker verwijst in dit verband naar informatie van Human Rights Watch en Amnesty International waaruit blijkt dat er gevallen bekend zijn van mensen die ervan verdacht worden aanhanger te zijn van al-Asseer en deel te hebben genomen aan de gevechten, die door de Libanese autoriteiten worden vastgehouden zonder eerlijk proces of toegang tot de rechter en worden gefolterd. Een effectieve deelname aan de gevechten – mocht hier in zijn geval aan getwijfeld worden – is hierbij volgens verzoeker niet noodzakelijk. Het volstaat dat iemand verdacht wordt van betrokkenheid bij al-Asseer en deelname aan de gevechten. Dat de rechtsbescherming voor Palestijnen in Libanon en de detentie-omstandigheden op zich problematisch zijn, vinden we eveneens terug in objectieve rapporten, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit het rapport “Stateless Palestinian Refugees in Lebanon” van Danish Immigration Service van oktober 2014 en uit het 2013 Country Reports on Human Rights Practices – Lebanon van United States Department of State van 27 februari 2014. Verzoeker herhaalt te dezen nog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet oordelen of er in zijn hoofde al dan niet een individuele vrees voor vervolging bestaat in toepassing van artikel 1A van het vluchtelingenverdrag, maar wel of hij zich in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt in toepassing van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal, door te stellen dat er niet kan besloten worden tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, de grens voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, en bijgevolg de bewijslast die op zijn schouders, te hoog legt. Een persoonlijke vrees voor vervolging is immers niet hetzelfde als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, aldus verzoeker, die nogmaals benadrukt dat hij coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd die worden bevestigd door objectieve en algemeen gekende informatie om aan te tonen dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dat hij aldus heeft voldaan aan zijn aandeel van de samenwerkingsplicht en bewijslast. Verzoeker meent dan ook dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet stelt immers dat het voordeel van de twijfel ook kan worden toegekend wanneer een asielzoeker bepaalde verklaringen niet kan staven met stukken of bewijzen. Het is verzoeker overigens niet duidelijk welke tastbare bewijzen het Commissariaat-generaal nog zou wensen. Zo het Commissariaat-generaal zou doelen op het arrestatiebevel van de Libanese autoriteiten, verwijst verzoeker naar de opmerkingen hierover van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Deze werden in een nota van 27 mei 2014 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal (stuk 8). Verzoeker laakt dat deze nota, noch de aanvullende opmerkingen van zijn raadsman van 21 mei 2014 (stuk 9), zich in het administratief dossier bevinden of worden vermeld in de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft naar het oordeel van verzoeker bijgevolg onvoldoende rekening gehouden met alle relevante elementen in het dossier en schendt daardoor haar onderzoeksplicht.

Verzoeker vervolgt dat zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de tweede plaats ook valt af te leiden uit de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Rashidieh. Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij tijdens de gehoren duidelijk aangaf in een verder en recent verleden te zijn geconfronteerd met veiligheidsproblemen en schrijnende levensomstandigheden. Hij gaf ook aan als Palestijn te zijn gediscrimineerd. Bijgevolg is volgens verzoeker artikel 48/7 van de vreemdelingenwet van toepassing. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieraan voorbij gaat en in de bestreden beslissing een opsomming van ongenueanceerde, “positieve” elementen geeft om te kunnen besluiten dat zijn situatie behoorlijk is en dat hij geen ernstige problemen van socio-economische of medische aard kende die ertoe geleid hebben dat hij Libanon moest verlaten. Verzoeker wijst er in dit verband vooreerst op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de levensomstandigheden in Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn. Erbarmelijke

levensomstandigheden zijn levensomstandigheden die niet stroken met de opdracht van UNRWA, dat zou evident moeten zijn, aldus verzoeker, die erop wijst dat het feit dat de humanitaire situatie in Rashidieh inderdaad schrijnend is, wordt bevestigd door de informatie in de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen" van 29 januari 2014, waaruit verzoeker uitvoerig citeert. In het licht van deze informatie en zijn verklaringen begrijpt verzoeker niet waarom het Commissariaat-generaal van oordeel is dat zijn situatie behoorlijk is. Verzoeker laat gelden dat de motivering rond de socio-economische omstandigheden van hem en zijn familie gebrekkig is. Hij verwijt het Commissariaat-generaal meer in het bijzonder onvoldoende rekening te hebben gehouden met en onderzoek te hebben gedaan naar de medische toestand van zijn oudste dochter G.. Het Commissariaat-generaal gaat met de stelling dat hij het zich financieel kon veroorloven om gespecialiseerde privé-artsen te raadplegen voor zijn oudste dochter naar mening van verzoeker voorbij aan de realiteit dat hij zich genoodzaakt zag zich te wenden tot privé-ziekenhuizen omdat de medische zorg van UNRWA niet volstond, dat zij deze medische zorg voor hun dochter zelf moesten betalen, dat zij hiervoor geld moesten lenen, dat zowel hijzelf als zijn echtgenote hebben aangegeven dat de kwaliteit van de UNWRA-voorzieningen onvoldoende is, dat objectieve rapporten de slechte toestand van de UNWRA-ziekenhuizen en het feit dat er geen specialisten zijn bevestigen, dat zijn familie geen beroep kan doen op het Libanese gezondheidssysteem aangezien Palestijnen hiervan uitgesloten zijn en dat in deze omstandigheden kan worden aangenomen dat zijn oudste dochter bij een terugkeer naar Libanon het risico loopt om in een mensonwaardige situatie terecht te komen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij en zijn gezin ook in Saida, buiten het kamp, niet in staat zullen zijn een menswaardig leven te leiden omwille van de systematische discriminatie en marginalisatie van Palestijnen in Libanon. Hij citeert te dezen uit het rapport *Restricted existence: a study of the social dynamics and legal challenges faced by non-camp Palestinian refugees in Lebanon* van The Institute for Middle East Studies van mei 2012, waaruit blijkt dat Palestijnen, ook zij die buiten de kampen wonen, door de Libanese overheid op ernstige wijze worden beknut in hun socio-economische en politieke rechten. Werk vinden en houden is voor Palestijnen bijzonder moeilijk. Zij die werken, doen dat vaak niet in aangepaste omstandigheden en tegen een eerlijk loon. Palestijnen hebben geen recht op de Libanese nationaliteit. Eigendom kunnen ze niet in eigen naam bezitten, wordt extra belast en kan niet worden overgedragen aan hun kinderen. Daardoor bevinden zelfs Palestijnen die een woning ter beschikking hebben zich in een precare situatie wat betreft woonst. Verzoeker wijst erop dat dit discriminerend en afstoppend beleid van de Libanese overheid ertoe leidt dat Palestijnen afhankelijk geraken van UNRWA, een organisatie die tekort schiet. Buiten het kamp zal verzoeker al helemaal geen beroep meer kunnen doen op de diensten van UNRWA. In deze zin zou zijn situatie nóg slechter zijn als in het kamp. Tot slot wijst verzoeker op de invloed van de Syrische oorlog, die het onder andere voor de al aanwezige Palestijnse vluchtelingen nog moeilijker maakt om werk te vinden. Deze informatie toont naar mening van verzoeker aan dat hij en zijn gezin ook buiten het kamp een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan dagdagelijkse mensenrechtenschendingen en systematische discriminatie en om in een mensonwaardige situatie te belanden.

Vervolgens wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNWRA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNWRA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de Economic Survey Mission en de website van UNWRA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNWRA er in bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNWRA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNWRA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van

de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens, dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling ipso facto als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. Niets wijst erop dat de grens ingebouwd in artikel 3 EVRM ook de ondergrens zou zijn voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker vervolgt dat het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, uiteraard 'maar' een plan is en geen beleid. Het beschrijft de werkelijkheid dus niet. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het is bovendien een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het 'Midyear Review' van het 'Regional Response Plan' gepubliceerd door UNRWA. Hieruit blijkt dat er voor Libanon slechts 26% van het noodzakelijke budget kon ingewonnen worden. Verzoeker vervolgt dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat het bestaan van een Regional Response Plan aangeeft dat UNRWA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI-focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen" van 29 januari 2014. Verzoeker citeert uitgebreid uit deze COI-focus, alsook uit een artikel van Middel East Monitor met als titel: "Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon" van 7 oktober 2013 en twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: "Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon" (september 2013) en "Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees" (januari 2013). Uit deze informatie blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal special hardship cases (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkkrachten, is het bovendien nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Verzoeker meent dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon in het algemeen en ten aanzien van hem en zijn gezin in het bijzonder. UNRWA slaagt er immers niet in om hen een menswaardig leven te laten leiden. In dit geval kan volgens verzoeker gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen en dat de bijstand van UNRWA "om welke reden dan ook" is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Het meest frappante voorbeeld hiervan is de beoordeling van de medische situatie van zijn oudste dochter, aldus verzoeker, die te dezen herhaalt dat zij ernstig ziek

is en nood heeft aan behandeling door een specialist, dat de door UNRWA voorziene medische zorg voor haar niet volstaat en dat zijn dochtertje bij terugkeer dus niet zal kunnen rekenen op de bijstand van UNRWA voor haar behandeling zodat UNRWA haar opdracht ten aanzien van haar dus niet kan vervullen. Dit betekent dus dat de UNRWA-bijstand is gestopt en artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag van toepassing wordt.

Bovenstaande omstandigheden dwongen verzoeker ertoe met zijn gezin het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bijgevolg kan UNRWA haar opdracht ten aanzien van hem niet meer te vervullen en dient verzoeker naar zijn oordeel van rechtswege te worden erkend als vluchteling onder artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de Franse Raad van State.

Voorts wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid voor hem en zijn gezin om terug te keren naar Libanon. Hij wijst er vooreerst op dat zijn jongste dochter L. in België geboren is en in aanmerking komt voor de Belgische nationaliteit. Er werd hiervoor een aanvraag ingediend bij de gemeente Mechelen en deze aanvraag is nog steeds in behandeling. Gezien de duidelijke bepalingen in het Wetboek van Belgische Nationaliteit is het echter heel waarschijnlijk dat zijn dochter de Belgische nationaliteit zal worden toegekend. Bijgevolg dient volgens verzoeker te worden onderzocht of zijn jongste dochter toegang zou krijgen tot het Libanese grondgebied en dient tevens te worden nagegaan of zij zich er legaal zal kunnen vestigen en of zij geregistreerd zal kunnen worden bij het "Department of Political Affairs and Refugees (DPAR)" en/of UNWRA. De bewijslast hiervoor ligt volgens verzoeker bij verwerende partij en hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, M. M. v Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General, C-277/11, 22 november 2012.)

Daarnaast betwist verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat immers geen concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit A. Takkenberg, "The status of Palestinian refugees in International Law" van 1997 en uit een bijdrage van S. Akram en Goodwin-Gill in The Palestine Yearbook of International Law van 2000/2001 getiteld: "Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law", The Palestine Yearbook of International Law. Verzoeker laat gelden dat er tot op vandaag er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon en dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: "La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte". (<http://libaneurope.be/passeport>, zie ook administratief dossier). Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielpcedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in een recent rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada vermeld wordt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Verzoeker stelt dat het dus mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. In dit geval zou hij echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen. Tot slot haalt verzoeker aan dat een aantal bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat "een erkend vluchteling"

bijvoorbeeld niet als een gezaghebbende, betrouwbare noch objectieve bron kan worden beschouwd en dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de voorschriften opgelegd in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet werden nageleefd. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of hij kan terugkeren, aldus verzoeker, die meent dat voor een correcte toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Hij wijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 108.154 van 8 augustus 2013, RvV nr. 100.713 van 10 april 2013 en RvV nr. 96.372 van 31 januari 2013), alsook naar de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn wil, dat hij onvoldoende bijstand van UNRWA krijgt en dat het onzeker is of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Om deze redenen en op basis van de informatie en argumenten die hij aanbrengt, niet of minstens onvoldoende onderzocht door verwerende partij, meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betoogt verzoeker dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Hij wijst erop dat uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 2, 22 en 23) blijkt dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Verzoeker verwijst in dit opzicht onder meer naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk en hij argumenteert dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure", T.Vreemd. 2014, afl. 1, p. 52-67; UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013; Human Rights Watch, World Report 2014 – Lebanon van 21 januari 2014; Amnesty International, Lebanon: torture allegations in wake of Sidon armed clashes van 9 juli 2013; Danish Immigration Service, "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon", oktober 2014, p. 10; United States Department of State, 2013 Country Reports on Human Rights Practices – Lebanon van 27 februari 2014; een nota van het BCHV van 27 mei 2014 aan verwerende partij; een nota van verzoekers raadsman van 21 mei 2014 aan verwerende partij; Palestinian Association for Human Rights (Witness), "The status and needs of Palestinian camps and communities in Lebanon", Executive summary, field study 2011; The Institute for Middle East Studies, D.D. BARNHARDT en J. MARCELLO, Restricted existence: a study of the social dynamics and legal challenges faced by non-camp Palestinian refugees in Lebanon, mei 2012; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, Who we are, Human Development goals; AL MONITOR, "Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon"; Middle East Monitor, "Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon" van 7 oktober 2013; AL MONITOR, "Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees"; Cour Nationale du droit d'asile, 24 mei 2013, nr. 04020557 en nr. 04020558; de geboortakte van verzoekers dochter L. A.S.; Canada: Immigration and Refugee Board of

Canada, Liban : information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du de-mandeur est effectuée (2005-février 2014) van 19 februari 2014; European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI), p.15; International Crisis Group, Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps, 19/2/2009, Middle East Report n° 84, executive summary en Craig Damian Smith, "Perpetuated Liminality, On the causes, Nature, and Effects of Palestinian Separation from the International Refugee Regime, Universiteit van Amsterdam, 24 juni 2008, p. 50-51.

Ter zitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Mechelen van 6 november 2014 tot toekenning van de Belgische nationaliteit aan een kind dat zich in een gelijkaardige positie bevindt als verzoekers jongste dochter, een advies van de FOD Justitie in een gelijkaardige zaak en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015 waarbij de vluchtelingenstatus van verzoekers broer werd erkend.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus "Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen" dd. 16 januari 2015 en rechtspraak van de Raad van State (RvS, nr. 98.282 van 16 augustus 2001; RvS nr. 101212 van 27 november 2001 en RvS nr. 90161 van 10 oktober 2000).

Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process" van oktober 2014.

Op 6 maart 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een arrest van de Raad van State van 24 februari 2015 (arrestnummer 230.301).

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te

kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zouden terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 november 2014 (CG nr. 1315138), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer “hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in

overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn beweringen als zou hij een vrees koesteren omwille van zijn betrokkenheid bij de groepering van Sheikh Ahmed al Asseer.

2.12.1. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in

staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en dat hij evenmin documenten bijbrengt die zijn beweringen kunnen ondersteunen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, quod non in casu, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Zo werd vastgesteld (i) dat verzoeker weinig consistent is in zijn verklaringen aangaande de manier waarop hij zich zou hebben aangesloten bij de groepering van Sheikh Ahmed al Asseer in Abra, waardoor er kan getwijfeld worden aan zijn effectieve lidmaatschap, (ii) dat verzoeker weinig coherente en wisselende verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet verplicht zijn uit te voeren wat er van de leden van voornoemde groepering gevraagd wordt, (iii) dat verzoeker geenszins overtuigende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn betrokkenheid bij de gevechten die op 23 juni 2013 plaatsvonden in zijn wijk en de problemen die hij daaropvolgend zou hebben gekend, (iv) dat verzoeker niet in staat bleek te zijn coherente verklaringen af te leggen aangaande het gegeven dat hij zou gezocht worden door de Libanese overheid en zijn kennis omtrent deze zaak ruim ontoereikend was, (v) dat hij amper iets blijkt te weten over de verdere evolutie van zijn persoonlijke problemen en het lot van de andere beschuldigen, (vi) dat verzoeker tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs betreffende zijn problemen met de Libanese overheid heeft voorgelegd, terwijl hem hier nochtans uitdrukkelijk naar gevraagd was, (vii) dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de Hezbollah omwille van zijn betrokkenheid bij de groepering van Asseer louter op een vermoeden gestoeld is en (viii) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij gezocht wordt door de groepering van Sheikh Ahmed al Asseer en ook dit louter en vermoeden van zijn kant betreft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker blijft immers in wezen steken in het louter uiten van blote beweringen, het volharden in zijn vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het citeren uit zijn gehoorverslagen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat objectieve informatie bevestigt dat personen die worden verdacht van banden te hebben met al Asseer het risico lopen door de Libanese autoriteiten te worden gearresteerd zonder eerlijke rechtsgang en zij bovendien het risico lopen te worden mishandeld in detentie, gaat hij er aan voorbij dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt effectief lid te zijn geweest van de groepering van Sheikh Ahmed al Asseer, noch zijn betrokkenheid bij de gevechten van 23 juni 2013 heeft aangetoond, en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij gevisieerd wordt door zowel de Libanese autoriteiten, als Hezbollah en de groepering van Sheikh Ahmed al Asseer. Het louter verwijzen naar de algemene informatie over de situatie in het land van gewoonlijk verblijf is niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65), waar verzoeker, wat dit aspect van zijn relaas betreft, in gebreke blijft.

2.12.2. In zoverre verzoeker nog laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de stelling "Het mag duidelijk zijn dat ook dit geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade." de grens voor het toekennen van de vluchtelingenstatus en bijgevolg de bewijslast die op zijn schouders rust, te hoog legt daar een persoonlijke vrees voor vervolging immers niet hetzelfde is als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, benadrukt de Raad dat een asielzoeker die de bijstand van de UNRWA geniet inderdaad niet aannemelijk moet maken dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in een gegronde vrees voor vervolging. Zoals verzoeker correct opmerkt dient hij enkel aan te tonen dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waar de UNRWA werkzaam is te verlaten en dat hij op die manier belet wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is

het geval indien de asielzoeker zich, op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNWRA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 83). Dit wordt overigens uitdrukkelijk toegelicht in de eerste twee paragrafen van de bestreden beslissing. Dat er dan verder in de bestreden beslissing gesproken wordt van “een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging”, betreft dan ook duidelijk een vergissing. Verzoeker toont overigens niet aan de hand van concrete elementen aan hoe uit deze zinsnede kan afgeleid worden dat er bewijslast in zijn hoofde te hoog zou gelegd zijn.

2.12.3. Waar verzoeker nog aanvoert dat het voor hem niet duidelijk is welke tastbare bewijzen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog zou wensen en hij opmerkt dat indien het Commissariaat-generaal zou doelen op het arrestatiebevel van de Libanese autoriteiten, kan worden verwezen naar de opmerkingen hierover van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen in de nota die op 27 mei 2014 werd overgemaakt aan verwerende partij, dient de Raad vast te stellen dat het schrijven van het BCHV in wezen een theoretisch betoog betreft aangaande de toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, de samenwerkingplicht en de bewijslast. Voorts voert het BCHV in zeer algemene termen aan dat verzoeker een samenhangend en coherent asielrelaas naar voren heeft gebracht en dat er niet van hem kan verwacht worden dat hij het arrestatiebevel uitgevaardigd door de Libanese overheid kan bekomen, en wordt erop gewezen dat zijn verklaringen niet worden tegengesproken door objectieve en algemeen gekende informatie omtrent de groepering rond Ahmed Al Asseer. De Raad benadrukt andermaal dat in de bestreden beslissing op een zeer omstandige wijze wordt uiteengezet dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas, dit onder andere omdat verzoeker incoherente en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn lidmaatschap bij de groepering van Al-Asseer en omtrent zijn beweerde vrees voor de Libanese overheid, Hezbollah en de groepering van Al-Asseer. Het advies van het BCHV bevat geen elementen die de verschillende pertinente vaststellingen dienaangaande zoals op genomen in de bestreden beslissing kunnen ontkrachten of weerleggen.

Waar verzoeker nog laakt dat van de nota ingediend door het BCHV op datum van 27 mei 2014 geen melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing en hij stelt dat het Commissariaat-generaal derhalve onvoldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen in het dossier en daardoor haar onderzoeksplicht schendt, dient te worden benadrukt dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen niet de mandataris is van UNHCR en niet in haar naam kan spreken. Enkel wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkt van een advies dat haar is verstrekt door de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde, moet hij in zijn beslissing uitdrukkelijk de redenen daarvan vermelden. In het administratief dossier bevindt zich geen dergelijk advies van UNHCR.

Tot slot kan verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij stelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de opmerkingen van zijn raadsman van 21 mei 2014. Immers, de Raad stelt vast dat Meester Verstrepen in haar nota van 21 mei 2014 het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekt om een tweede gehoor te organiseren. Aangezien verzoeker op 13 oktober 2014 voor een tweede maal werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat onvoldoende rekening werd gehouden met de opmerkingen van zijn raadsman.

2.12.4. Verzoeker voert aan dat de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid ook af te leiden valt uit de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Rashidieh. Hij wijst erop dat hij tijdens de gehoren duidelijk aangaf in een verder en recent verleden te zijn geconfronteerd met veiligheidsproblemen en schrijnende levensomstandigheden. Verzoeker citeert zijn verklaringen afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal en benadrukt dat hij zelf aangaf als Palestijn te zijn gediscrimineerd. Bijgevolg is volgens verzoeker artikel 48/7 van de vreemdelingenwet van toepassing. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal hieraan voorbij te gaan en in de bestreden beslissing een opsomming te geven van ongenueanceerde “positieve” elementen om te kunnen besluiten dat zijn situatie behoorlijk is. Verzoeker wijst er op dat het Commissariaat-generaal erkent dat de levensomstandigheden in Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn. Hij verwijst naar en citeert uit de COI Focus “Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen” van 29 januari 2014 en stelt dat hieruit blijkt de humanitaire situatie in Rashidieh inderdaad schrijnend is, dat er extreme armoede en voedselonzeekerheid heerst in de Palestijnse vluchtelingenkampen en dat voornoemde COI Focus erg negatief is over de behuizing in de kampen, alsook de werkgelegenheid op bijzonder trieste wijze beschrijft. Verzoeker wijst er tevens op dat de toestroom van Syrische vluchtelingen een impact heeft op de arbeidsmarkt te Libanon en benadrukt dat ook hij persoonlijk de grootste moeite had om werk te vinden en dat hij uiteindelijk zijn werk verloor door de aanwezigheid van de Syrische vluchtelingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. In casu voert verzoeker aan dat hij als Palestijn geconfronteerd werd met veiligheidsproblemen en schrijnende levensomstandigheden en dat hij gediscrimineerd werd en hij daarom onder artikel 48/7 van de vreemdelingenwet valt.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Om te besluiten dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of zich in een situatie van ernstige onveiligheid bevond moeten de gevreesde problemen derhalve dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het gegeven dat het kamp waar verzoeker woonde slechts één ingang had waar men moest aanschuiven om het kamp binnen te kunnen gaan, dat men een speciale vergunning nodig heeft van de militaire inlichtingdienst om materiaal het kamp te mogen binnenbrengen, dat personen die niet in het bezit zijn van hun identiteitskaart het risico lopen aangehouden en ondervraagd te worden, dat Palestijnen die betrappt worden op het uitvoeren van werken in een gebied waar zij geen toelating voor hebben het risico lopen gestraft te worden met een gevangenisstraf van zes jaar en een geldboete van 3 miljoen Libanese pond, dat de meeste dorpen rondom het kamp sjiiitische dorpen in handen zijn van Hezbollah zodat het moeilijker is voor soennieten om er werk te vinden, dat men bij de ingang van het kamp beledigd wordt door de aanwezige militairen en dat er veel ziektes, drugshandel- en gebruik is in het kamp, is niet van dien aard om gewag te kunnen maken van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende of systematische schending van verzoekers fundamentele mensenrechten. Verzoeker maakt met voorgaande beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is en dat zij behoren tot een kwetsbare groep, doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook in concreto aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt.

In casu blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekers oudste dochtertje met ernstige gezondheidsproblemen kampt. Uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte informatie blijkt dat zijn dochter voor de behandeling van haar ziekte geen gepaste behandeling kan krijgen in een UNRWA-ziekenhuis, hetgeen in de bestreden beslissing ook niet wordt betwist. Verzoeker zag zich dan ook gedwongen om beroep te doen op gespecialiseerde artsen werkzaam in privé-ziekenhuizen. Zoals blijkt uit de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen" van 29 januari 2014 hebben Palestijnen immers geen toegang tot de publieke gezondheidszorg in Libanon, in casu het land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en zijn familie. Rekening houdend met het feit dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon een uiterst kwetsbare groep uitmaken, dat hun levensomstandigheden vaak leiden tot verhoogde gezondheidsrisico's zoals blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie, dat de toegang tot adequate behandelingen beperkt is omdat

zij Palestijn zijn, dat hen door de Libanese autoriteiten immers opzettelijk medische zorg wordt geweigerd door hen de toegang tot de publieke gezondheidszorg te ontzeggen omdat zij Palestijn zijn, dat Palestijnen derhalve (grotendeels) afhankelijk zijn van de door UNRWA verstrekte medische zorg en dat deze door UNRWA verstrekte medische voorzieningen ontoereikend zijn zoals blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad in casu van oordeel dat verzoeker door de gezondheidstoestand van zijn oudste dochtertje “zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. De Raad is van oordeel dat verzoekers minderjarige dochter in geval van terugkeer naar Libanon, bij gebrek aan adequate medische bijstand van UNRWA, een reëel risico loopt om in een mensonwaardige situatie terecht te komen en een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Dat verzoeker in het verleden doorgaans over de financiële middelen beschikte om de behandeling van zijn dochter door privé-artsen en privé-ziekenhuizen te bekostigen, doet geen afbreuk aan dit besluit.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat het vertrek van verzoeker en zijn gezin uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Bijgevolg dient verzoeker overeenkomstig artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie van rechtswege als vluchteling te worden erkend.”

2.3. Dienvolgens dient ook verzoekster overeenkomstig artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie van rechtswege als vluchteling te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS